

# РЕШЕНИЕ

№ 2367

гр. София, 10.04.2024 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,**  
в публично заседание на 15.03.2024 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова**

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов  
Геновева Йончева**

при участието на секретаря Ася Лекова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11106** по описа за **2023** година докладвано от съдия Зорница Дойчинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 14, ал. 3 от Закона за собствеността и ползването на земеделските земи (ЗСПЗЗ).

Образувано е по касационна жалба от Г. Т. И. от [населено място], чрез процесуалния си представител адв. К., срещу Решение № 11991/07.07.2023 г., постановено по гр.д. № 39417/2022 г. по описа на СРС, 151 състав, с което е отхвърлена жалбата от И. и Е. Л. Л. от [населено място] срещу решение № 407/17.06.2022 г. на Общинска служба по земеделие /ОСЗ/ Източна, с което е отказано да бъде признато правото на собственост на наследниците на Д. Ц. в съществуващи стари реални граници на нива от 7 500 дка, IV категория, находяща се в землището на С., м. К., бивш имот № 4664.

В касационната жалба са изложени доводи, че обжалваното решение на СРС е неправилно поради нарушение на материалния закон, съществени процесуални нарушения и необоснованост. Твърди се, че решение № 407/17.06.2022 г. е постановено след изтичане на предвидения в чл. 14, ал. 7 ЗСПЗЗ тригодишен срок, считано от цитираната в текста му Заповед № РД-46-86/22.02.2018 г. Твърди се също, че съдържачото се в преписката Решение № 407/25.02.2015 г., с което е признато правото на собственост върху заявления по т. 1 от искането земеделски имот, е влязло в законна сила като необжалвано. Последвалите съдебни актове не променят датата на влизането му в сила, тъй като с тях се отменят като незаконосъобразни следващи

решения. В тази връзка, с постановяване на решението от 2015 г. и след влизането му в сила процедурата по възстановяване на имота е продължила с предвидените в чл. 11 и сл. ППЗСПЗЗ действия, касаещи възстановяването на собствеността в урбанизираните територии, в т.ч. с издадената от кмета на район М. и влязла в сила Заповед № РД-06-296/15.10.2015 г. по чл. 11, ал. 4 ППЗСПЗЗ, с приложената към нея скица по чл. 13, ал. 4, 5 и 6 ППЗСПЗЗ, с която се определя свободната от застрояване площ от заявения имот. Оспорва законосъобразното осъществяване и приключване на процедурата по отчуждаване на имота, съответно изплащане на обезщетение за него, като излага аргументи за неправомерното му отнемане, което е самостоятелно основание за признаване правото на възстановяване и възстановяване на свободната част от имота на основание чл. 10, ал. 4 ЗСПЗЗ. Моли се за отмяна на съдебното решение и постановяване на ново, с което да бъде възстановено правото на собственост на наследниците на Д. Г. Ц. върху свободната част от заявения имот.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се явява. Представява се от адв. К., която поддържа касационната жалба. Основният аргумент е свързан с приложението на чл. 14, ал.7 ЗСПЗЗ и възможността ОСЗ да промени влязлото в сила решение след изтичане на законоустановените срокове. Претендира разноски за две инстанции.

В представена писмена защита доразвива съображенията си за незаконосъобразност на оспорения съдебен акт.

Ответникът – ОСЗ Източна, в писмен отговор на касационната жалба, оспорва същата като неоснователна и моли съда да остави в сила обжалваното решение. Излага подробни съображения за правилност на решението. Претендира разноски.

В съдебно заседание се представлява от адв. С., която оспорва касационната жалба и поддържа писмения отговор. Прави възражение за прекомерност на претендираните разноски от адв. К..

В представени писмени бележки доразвива съображенията си за правилност на оспореното решение.

Ответникът – Е. Л. Л., редовно призована, не се явява и не изпраща представител. Не взема становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура взема становище за неоснователност на касационната жалба.

Административна съд С.-град, IX-ти касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите от СРС писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното: По делото се установява, че жалбоподателя Г. Т. И. и заинтересованата страна Е. Л. Л. са наследниците на Д. Г. Ц., починал през 1916 г., видно от удостоверение за наследници.

С нотариален акт № 68, том X., рег. № 323, нот. дело № 301/1915 г., съставен по обстоятелствена проверка от I нотариус при Софийски окръжен съд, е признато правото на собственост на Д. Г. Ц. върху 15 имота, сред които под № 2 е посочен процесният, а именно нива от 7.5 дка в м. „К.“, при съсед: Н. К. Ц., път, М. М. и И. Г..

С Указ № 1/09.01.1942 г. на Царя е постановено отчуждаването на земи в [населено място] – С., местността „К.“, за нуждите на войската. С доклад № 3 от 05.01.1942 г. е определено обезщетението на собствениците на отчуждените земи. Със заповед №

427/20.03.1952 г. на Министерството на комуналното стопанство и благоустройството и Протокол от 07.08.1952 г. от заседание на оценителна комисия по ППЗПИНМ, нарочно създадена комисия е индивидуализирала имотите, попадащи в утвърдения със заповед № 427/20.02.1952 г. регулационен план, като имотът на жалбоподателите е включен в регулационния план на [населено място] и е отчужден за мероприятие на МНО. С последващ протокол са определени и конкретните размери на обезщетенията на отчуждените собственици, като под № 129 са посочени и наследниците на Д. Г. Ц. за имот пл. № 4664.

Наследниците на Д. Г. Ц. са подали заявление № 407/26.02.1992 г. до ПК до О. С., общ.С., където на първи ред е посочен процесния имот от 7.5 дка нива в м. „К.“.

С протокол № 407/ 17.10.1995 г. ПК С. е отказала да се произнесе по отношение на част от заявените с горното заявление имоти, като срещу всеки имот е посочила основанието за това. Срещу процесния е отбелязано „...е отчужден за МНО“. С молба от 27.11.1997 г. до ПК С., наследниците на Д. Ц. са поискали да се преразгледа горното решение досежно посочените в него имоти. Така се стига до втори отказ да се признае правото на собственост върху процесния имот, тъй като е в процес на съдебна процедура и ПК няма основание за преразглеждане. Видно от съдържащият се в кориците на делото отказ на искане за отмяна на отчуждаване на недвижим имот № РД-54-754 /08.06.1994 г. на Столична голяма община е, че едновременно с производството по ЗСППЗ, се е развило и приключило производство по чл.1 от Закон за възстановяване собствеността върху някои отчуждени имоти по Закона за териториално и селищно устройство, Закона за плановото изграждане на населените места, Закона за благоустройство на населените места, Закона за държавните имоти и Закона за собствеността.

Отчуждителната процедура е приключила напълно с потвърждаване на отказ на искане за отмяна на отчуждаване на недвижим имот № РД-54-754/08.06.1994 г. на Столична голяма община. Със съдебни решения на Софийския градски съд, адм. отделение, III б състав, по адм. д. 279/2001 г. и на Върховния административен съд, IV отделение, по адм. 2966/2011 г. е отказана отмяна на отчуждаването на имота по реда на ЗПИНМ, като е прието, че имотът е отчужден при спазване на изискванията на последния закон.

След влизане в сила на решението на ВАС, с което е потвърден отказа за отмяна на отчуждаването на процесния имот, е постановено решение № 407/04.04.2012 г. на О. П., с което административния орган се е произнесъл отново по заявление № 407/26.02.1992 г. /на практика се е стигнало до възобновяване на производството по това заявление /, като е отказал да възстанови правото на собственост в съществуващи стари реални граници. Последното е отменено с решение от 13.08.2014 г. по гр.дело № 27287/2012 г. на СРС и преписката е върната за ново разглеждане от административния орган, за произнасяне по реда на чл.11, ал.2, т. 2, във вр. с ал.4 от ППЗСПЗЗ.

На база това съдебно решение е постановено Решение № 407/25.02.2015 г., с което се признава право на собственост на наследниците на Д. Г. Ц. в стари реални граници на имот – нива от 7.500 дка в м. „К.“ землището на С.. Същото е влязло в законна сила на 30.03.2015 г.

С решение № 407/02.02.2016 г. на ОСЗ П., на практика е изменено решение № 407/25.02.2015 г., като ОСЗ е отказала да признае правото на собственост на наследниците на Д. Г. Ц. върху процесната нива, в землището на С., м. К., с мотив, че

е налице процедура по отмяна на отчуждаването. Решението е прогласено за нищожно с решение от 01.11.2016 г., по гр.д. № 13982/2016 г. на СРС, влязло в сила на 28.04.2017 г.

В срока по чл. 14, ал.7 от ЗСППЗ и на основание постъпили в МЗХГ писма от ОД "Земеделие" С.-град, Министъра на земеделието открива допуснати нарушения при прилагането на ЗСППЗ и ППЗСПЗЗ и разпорежда на ОСЗ П. да преразгледа и измени горепосоченото Решение № 407/25.02.2015 г. в частта му по т.1, а именно досежно процесния имот.

Така, с решение № 407/23.02.2018 г. на ОСЗ П. е изменено предходното решение от 25.02.2015 г., като ОСЗ П. е отказала да признае правото на собственост на наследниците на Д. Г. Ц. върху нива от 7.5 дка в землището на С., местността „К.“, имот № 4664, с мотив, че имотът е отчужден. Цитираното решение е отменено с решение № 170333/18.07.2019 г., постановено по гр.д. № 21021/2018 г. на СРС, поради това че в административната преписка не се съдържат всички документи и съдебни решения, удостоверяващи извършеното отчуждаване.

Със заповед от 15.10.2015 г. кметът на СО, район „М.“ е одобрил решение по протокол № РД-9304-36/15.10.2015 г. на Комисията, назначена да изпълнява функциите на техническа служба при район „М.“ по чл. 11, ал. 1 ППЗСПЗЗ. Посочено е, че свободната от застрояване част от имота е с площ 1 274 кв. м. – „за научно технологичен парк С.“, а останалата част от 5 708 кв. м. е застроена, като попада в реализирано мероприятие.

Видно от удостоверение № 2634/16.11.2015 г., издадено от главния архитект на Столична община, район „М.“, бивш поземлен имот № 4664 по стар кадастрален план на м. „Напоително поле“ попада в УПИ 1-9506, 9528, 9529, 9492, 9456, 9520, 9521, 5021, 5022, 5023, 9494 „За научно технологичен парк С.“, кв. 10, „НПЗ И.“, м. „К.“, 9455, 5013, 5014, 5015, 5024 „За административни, културно-битови и спортни нужди“, кв. 2, „НПЗ И.“, м. „К.“ и улица по план за регулация. Свободната от застрояване площ от имота е 1 274 кв.м., попадаща в УПИ 1-9506, 9528, 9529, 9492, 9456, 9520, 9521, 5021, 5022, 5023, 9494 „За научно технологичен парк С.“ Останалата част от имота е застроена. В същото удостоверение са отбелязани и посочените по-горе актове за отчуждаване на имота, както и съдебни дела във връзка с поисканата отмяна на извършеното отчуждаване, с отбелязване, че искането на молителя е отхвърлено с влязло в сила решение.

С решение, взето с протокол № 407/26.11.2020 г. на ОСЗ Източна, производството по възстановяване правото на собственост е прекратено. След оспорването му пред СРС, с решение № 20114111/12.05.2021 г. на СРС, 85 състав по гр.д. № 64825/2020 г., съдът е отменил решението на ОСЗ Източна и преписката е върната на органа по земеделска реституция с указания, свързани с издаването на акт за възстановяване или отказ от възстановяване на имота.

Решението на СРС, 85 състав по гр.д. № 64825/2020 г. е оспорено пред АССГ, VI касационен състав, който с решение № 1553/10.03.2022 г. по адм.д. № 9014/2021 г. отменя Решение № 20114111/12.05.2021 г. по гр. дело № 64825/2020 г. на СРС, 85 състав, в частта, с която е върнал преписката на административния орган за ново произнасяне по реда на чл. 11, ал. 2, т.2 във вр. с ал. 4 от ППЗСПЗЗ. АССГ е върнал преписката по заявление № 407/26.02.1992 г. от наследниците на Д. Г. Ц. на ОСЗ Източна за ново произнасяне, с указания за приключване на процедурата по чл. 14, ал. 7 от ЗСППЗЗ, съобразявайки основанията, посочени в решение № 407/23.02.2018 г. на

ОСЗ П.. В останалата част е оставил решението на СРС в сила.

Въз основа на решението на АССГ и заповед № РД-46-86/22.02.2018 г. на министъра на земеделието, храните и горите, ОСЗ Източна постановява решение № 407/17.06.2022 г., с което е отказано признаване правото на собственост в съществуващи (възстановими) стари реални граници на имот, представляващ нива с площ от 7.500 дка, четвърта категория, находяща се в землището на С., м. К., бивш имот № 4664, к.л. № 504 от стар кадастрален план на м. „Напоително поле“.

Решение № 407/17.06.2022 г. на ОСЗ Източна е обжалвано от Е. Л. Л. и Г. Т. И. пред СРС, където е образувано гр.д. № 39417/2022 г. по описа на съда.

При разглеждане на делото пред СРС е приета СТЕ, от заключението на която се установява, че процесния имот, със стар пл.№ 4664, с площ от 6982 кв.м., е отчужден „за нуждите на войската“ с Указ № 1 от 1942 г. и Указ № 9/1943 г. „за разширение на района на 4-ти дивизионен артилерийски полк“, като са отчуждени общо 6 710 кв.м. Мероприятието, за което е отчужден имота е реализирано. В последствие, през 2012 г., с решение на МС имота става частна държавна собственост и е внесен в актива като непарична вноска в капитала на „София Тех парк“ ЕАД. През 1988 г. една част от имота има преотреждане „за административни, културно-битови и спортни нужди на МНО“. Съгласно допълнително заключение по СТЕ имота няма статут на земеделска земя /нива/ не е внасян в ТКЗС и не е свободна площ по смисъла на чл. 13 ППЗСПЗЗ.

СРС е постановил решение № 11991/07.07.2023 г., по гр.д. № 39417/2022 г., предмет на разглеждане в настоящото производство, с което е отхвърлил жалбата от Г. Т. И. и Е. Л. Л. срещу решение № 407/17.06.2022 г. на ОСЗ Източна като неоснователна и недоказана. За да достигне до извод за правилност на решението на ОСЗ Източна, СРС е приел, че решението е постановено от компетентен орган, в предписаната писмена форма, съдържа всички реквизити, като е подписано от всички членове на комисията. Приел е, че правилно е приложен и материалния закон, тъй като имотът е отчужден за нуждите на МНО и този спор е решен с влязло в сила решение.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219 АПК.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, достигна до следните правни изводи:

Предмет на разглеждане е решение № 11991/07.07.2023 г., постановено по н.а.х.д. № 39417/2022 г., 151 състав, с което е отхвърлена жалбата от Г. Т. И. и Е. Л. Л. от [населено място] срещу решение № 407/17.06.2022 г. на ОСЗ Източна, с което е отказано да бъде признато правото на собственост на наследниците на Д. Ц. в съществуващи стари реални граници на нива от 7 500 дка, IV категория, находяща се в землището на С., м. К., бивш имот № 4664.

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна и при спазване на преклузивния срок.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка, решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му, сезиран с подадена от Е. Л. Л. и Г. Т. И. допустима жалба.

Контролът за правилност на съдебния акт, дължим от настоящата съдебна инстанция, е ограничен с въведените с жалбата основания с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които се следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Настоящата съдебна инстанция намира, че с постановяване на решение № 407/17.06.2022 г., с което е отказано признаване правото на собственост в съществуващи (възстановими) стари реални граници на имот, представляващ нива с площ от 7.500 дка, четвърта категория, находяща се в землището на С., м. К., бивш имот № 4664, к.л. № 504 от стар кадастрален план на м. „Напоително поле“, са изпълнени дадените с решение № 1553/10.03.2022 г. по адм.д. № 9014/2021 г. на АССГ указания.

Правилни са изводите на СРС относно процесуалната законосъобразност на акта, като същия е издаден от компетентен орган, в предписаната за това форма и при необходимото съдържание.

Основният спор по делото се свежда до това спазен ли е три годишния срок за изменение на решението на ОСЗ, разписан в чл. 14, ал.7 ЗСПЗЗ. Правилни са изводите на първостепенния съд, че ответникът разполага с материална компетентност да измени свои актове при наличието на визираните предпоставки. Процедурата, регламентирана в чл. 14, ал. 7 и ал. 7а ЗСПЗЗ, дава възможност да бъде изменено от ОСЗ вече постановено решение по чл. 14, ал. 1 от с.з. Съгласно чл. 14, ал. 7 ЗСПЗЗ (ред. ДВ, бр. 58 от 2017 г., в сила от 18.07.2017 г.) при откриване на нарушения на този закон и правилника за неговото прилагане на нови обстоятелства или на нови писмени доказателства от съществено значение за постановяване на решението по ал. 1, в срок до една година от откриване на нарушенията, на новите обстоятелства или на новите писмени доказателства, но не по-късно от три години от влизането в сила на плана за земеразделяне или от постановяването на решението на общинската служба по земеделие по ал. 1, т. 1, министърът на земеделието, храните и горите по своя инициатива или по искане на заинтересуваните лица отменя решението на общинската служба по земеделие или разпорежда на общинската служба по земеделие да го измени. Този ред е единствено неприложим, когато за същите земи има влязло в сила съдебно решение, постановено в производство по чл. 14, ал. 3 ЗСПЗЗ.

Възможността за преразглеждане на влязло в сила решение за възстановяване на собствеността е изрично уредена в чл. 14, ал. 7 ЗСПЗЗ, а в хипотезата на разрешен спор за материално право по ал. 4 на текста тя не е обвързана със срок – по арг. от чл. 14, ал. 7, изр. последно от закона. По компетентността на поземлената комисия в тази насока се е произнесъл изрично и Върховният касационен съд с Тълкувателно решение № 1/1997 г. по гр.дело № 11/1997 г., ОСГК. Когато след приключване на производството по чл. 14, ал. 1 – 3 ЗСПЗЗ с влязло в сила съдебно решение по чл. 14, ал. 4 от закона се установи, че собственици на конкретните земеделски земи са други граждани, а не тези, спрямо които е постановено възстановяването на собствеността в реални граници, общинската поземлена комисия на основание чл. 14, ал. 7 ЗСПЗЗ може да измени постановеното решение съобразно новите обстоятелства – т. II от мотивите на ТР. Приемането на противното, освен че противоречи на принципа на зачитане на съдебните решения по чл. 197 ГПК във вр. с чл. 144 АПК, би създадо и

състояние на неотстранена колизия между позитивните решения за възстановяване на собствеността и действителното правно положение, установено със съдебния акт по чл. 14, ал. 3 ЗСПЗЗ.

Настоящият касационен състав намира за неоснователни възраженията на касатора за изтичане на тригодишния срок, в който може да се измени решението на ОСЗ и съответно за стабилизиране на административния акт. Това е така, тъй като всяка една от промените в решението е извършена след дадени от съда указания. Касаторът твърди, че към датата на постановяване на решение № 407/17.06.2022 г. на ОСЗ Източна /процесното решение/ е изтекъл тригодишния срок за изменение или отмяна на Решение № 407/25.02.2015 г., с което се признава право на собственост на наследниците на Д. Г. Ц. в стари реални граници на имот – нива от 7.500 дка в м. “К.” землището на С.. Същото е влязло в законна сила на 30.03.2015 г. Формално погледнато това е така, тъй като е изминал период от 7 години. Но юридически това не е така, тъй като всяко едно от решенията, издадени след Решение № 407/25.02.2015 г., е издадено във връзка с дадени от по-горестоящ административен орган или съда указания. Предвиденият тригодишен срок не представлява изтичане на абсолютна давност, след която се погасява всякаква възможност за предприемане на действия. Освен това, дори да се приеме, че е налице давност, то всеки един давностен срок спира или прекъсва при определени условия. В случая съдебното оспорване на по-късно издадените актове са спрели давността.

Също така, въпреки, че решението е влязло в сила на 30.03.2015 г., то на практика е изменено с решение № 407/02.02.2016 г. на ОСЗ П., като ОСЗ е отказала да признае правото на собственост на наследниците на Д. Г. Ц. върху процесната нива, в землището на С., м. К., с мотив, че е налице процедура по отмяна на отчуждаването. Решението е прогласено за нищожно с решение от 01.11.2016 г., по гр.д. № 13982/2016 г. на СРС, влязло в сила на 28.04.2017 г. Поради обявяване нищожността на това решение, в срока по чл. 14, ал.7 от ЗСПЗЗ и на основание постъпили в МЗХГ писма от ОД “Земеделие“ С.–град, Министъра на земеделието разпорежда на ОСЗ П. да преразгледа и измени горепосоченото Решение № 407/25.02.2015 г. в частта му по т.1, а именно досежно процесния имот. Така, с решение № 407/23.02.2018 г. на ОСЗ П. е изменено предходното решение от 25.02.2015 г., като ОСЗ П. е отказала да признае правото на собственост на наследниците на Д. Г. Ц. върху нива от 7.5 дка в землището на С., местността „К.“, имот № 4664, с мотив, че имотът е отчужден. Цитираното решение е отменено с решение № 170333/18.07.2019 г., постановено по гр.д. № 21021/2018 г. на СРС, поради това че в административната преписка не се съдържат всички документи и съдебни решения, удостоверяващи извършеното отчуждаване. При отмяната на това решение, съдът е върнал преписката с указания да събере и приложи към преписката конкретни документи, след което да постанови решение. В мотивите на решението е посочено, че предходното решение, това от 2015 г. е постановено при нарушение на закона, поради изложени мотиви.

В следствие на тези указания е издадено решение, взето с протокол № 407/26.11.2020 г. на ОСЗ Източна, с което производството по възстановяване правото на собственост е прекратено. След оспорването му пред СРС, с решение № 20114111/12.05.2021 г. на СРС, 85 състав по гр.д. № 64825/2020 г., съдът е отменил решението на ОСЗ Източна и преписката е върната на органа по земеделска реституция с указания, свързани с издаването на акт за възстановяване или отказ от възстановяване на имота. Решението на СРС, 85 състав по гр.д. № 64825/2020 г. е оспорено пред АССТГ, VI касационен

състав, който с решение № 1553/10.03.2022 г. по адм.д. № 9014/2021 г. отменя Решение № 20114111/12.05.2021 г. по гр. дело № 64825/2020 г. на СРС, 85 състав, в частта, с която е върнал преписката на административния орган за ново произнасяне по реда на чл. 11, ал. 2, т.2 във вр. с ал. 4 от ППЗСПЗЗ. АССГ е върнал преписката по заявление № 407/26.02.1992 г. от наследниците на Д. Г. Ц. на ОСЗ Източна за ново произнасяне, с указания за приключване на процедурата по чл. 14, ал. 7 от ЗСПЗЗ, съобразявайки основанията, посочени в решение № 407/23.02.2018 г. на ОСЗ П..

Въз основа на решението на АССГ и заповед № РД-46-86/22.02.2018 г. на министъра на земеделието, храните и горите, ОСЗ Източна постановява решение № 407/17.06.2022 г., с което е отказано признаване правото на собственост в съществуващи (възстановими) стари реални граници на имот, представляващ нива с площ от 7.500 дка, четвърта категория, находяща се в землището на С., м. К., бивш имот № 4664, к.л. № 504 от стар кадастрален план на м. „Напоително поле“. Решение № 407/17.06.2022 г. на ОСЗ Източна е обжалвано от Е. Л. Л. и Г. Т. И. пред СРС, където е образувано гр.д. № 39417/2022 г. по описа на съда.

От проследената хронология се установява, че за ОСЗ е налице задължение да се произнесе съобразно дадените от съда указания и ако не стори това ще в нарушение на закона поради неизпълнение на съдебно решение. В крайна сметка, възстановявайки земеделската земя с решение № 407/25.02.2015 г., ОСЗ е допуснала нарушение на няколко основания, които с последващи издадени актове се опитват да бъдат санирани. Причините за всички отменителни съдебни решения на последващите актове, са процесуални, поради което допуснатите процесуални нарушения е следвало да бъдат отстранени.

В крайна сметка, настоящият касационен състав намира за правилно решението на СРС, тъй като от една страна имотът е отчужден за нуждите на МНО, като спорът за отчуждаването е разрешен с влязло в сила решение, в полза на отчуждаването. Последното е задължително за ОСЗ и следва да бъде съобразено от органа по земеделска реституция при възстановяване на собствеността, вкл. и чрез изменение на вече влязло в сила предходно възстановително решение, което органът е сторил. След като имотът е отчужден и мероприятиято реализирано, не е възможно той да бъде възстановен в стари реални граници на собствениците. От друга страна, съгласно чл. 11, ал.2, т.2, вр. ал.4 ППЗСПЗЗ, Общинската служба по земеделие постановява решение за възстановяване правото на собственост върху имоти в границите на урбанизираните територии въз основа на удостоверение и скица по чл. 13, ал. 4, 5 и 6 и чл. 13а., като в случаите по ал. 1 се възстановяват правата на собствениците върху незастроени имоти или незастроени части от имоти в границите на урегулирани поземлени имоти (парцели) и терени, предвидени за обществени мероприятия и комплексно жилищно, вилно и курортно строителство. Т.е., когато имотът е застроен и това е установено със съответното удостоверение, имотът не следва да бъде възстановяван в стари реални граници.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебното решение следва да бъде оставено в сила.

### **По разноските.**

На жалбоподателите не се дължат разноски.

С оглед изхода на спора на ответника се следват разноски. Искането за присъждане на адвокатски хонорар обаче е неоснователно, тъй като по делото не са представени



доказателства за уговорено и съответно платено адвокатско възнаграждение или извършено плащане. Представено е единствено пълномощно, но липсва договор за правна защита и съдействие, както и доказателства за извършено плащане. Същевременно не се твърди, че е оказана безплатна правна помощ на ответника по касация.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, Административен съд София – град, IX-ти касационен състав

**Р Е Ш И:**

**ОСТАВЯ В СИЛА** решение № 11991/07.07.2023 г., постановено по гр.д. № 39417/2022 г. по описа на СРС, 151 състав.

**РЕШЕНИЕТО** е окончателно.

**ПРЕДСЕДАТЕЛ:**

**ЧЛЕНОВЕ: 1.**

**2.**